

И Желѣзко вѣрваше, че ако той може да иде въ родното си село и забие камбаната — мало и голѣмо ще стане на кракъ; ще грабне кой каквото може и ще бѣде пропжденъ тиранина на родния край.

Низкиятъ и високиятъ гласове на зарята се догонваха, преплитаха, замираха, за да се извиятъ по-мощни и чаровни въ тихата вечерь, а Желѣзко се опиваше въ тѣхната въздишка и душата му се носѣше въ живия споменъ по Сребърната камбана. Незабравима Сребърна камбана!...

IX

ОЧАКВАНИЯТА НА ЖЕЛѢЗКА.

Боеветѣ почнаха.

Кой ще надѣлѣе знаеше само небето. Но и то потъмнѣ: черни, тежки облаци се носѣха по него. Нѣкъде облацитѣ се снишаватъ като предъ буря; другаде бавно се издигатъ и разварятъ широкъ просторъ за окото. А тамъ низко надъ голи стърнища се виятъ ята черни врани: виятъ се като на лешъ и зловещото имъ грачене се носи задавено и глухо,

Полкътъ на Петъръ Габара чакаше въ низка падина да получи заповѣдь: кжде е нуженъ? Това измѣчваше Желѣзка. Той се притаяваше до земята и чуваше: отъ къмъ Дунава тѣтнѣха топовни гърмежи; отъ кжде морето долитатъ пушечни залпове, ала въ центъра е тихо. Само отъ време на време ще изтрака картечница — и пакъ затишие.

Сърдце му не търпи.

Стой, стой! прилепилъ ухо о земята — и току полази, незабелязанъ отъ никого. И ето го по моропжтината; изпълзява на височината; обгледва и пакъ се връща.

Петъръ Габара следѣше Желѣзка, но не му забрани ходенето до височината. Защото той разбираше нетърпението у Желѣзка; а и нѣмаше опасностъ. Но третия пѣтъ полковникътъ повика малкия ефрейторъ.

— Защо си толкова нетърпеливъ, Желѣзко?

— Много бавно отива, Господинъ Полковникъ. Тѣй ако я караме и за Коледа нѣма да идемъ въ Сребърна.